

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **SLOT Group, a.s.**, IČO: 62741560
sídlem Jáchymovská 142, Sedlec, 360 10 Karlovy Vary
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Hráškem
sídlem Týnská 1053/21, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2021, č. j. KUKHK-32902/MJ/2021-2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2021, č. j. KUKHK-32902/MJ/2021-2, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18 949 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný prohlásil nicotným rozhodnutí Městského úřadu Hronov ze dne 1. 4. 2020, č. j. MUHR/Fin/2884/2018, ev. č. 574082/2018/0001-4. Učinil tak na podnět Ministerstva financí ze dne 13. 8. 2021. Žalovaný shledal, že

rozhodnutí Městského úřadu Hronov trpí vadami, které jej činí vnitřně rozporným a právně a fakticky neuskutečnitelným ve smyslu § 105 odst. 2 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).

2. Konstatoval, že rozhodnutí je v celém rozsahu zcela zmatečné, neboť ruší jiné rozhodnutí, ev. č. 574082/2018/0001 – 3, kterým bylo uděleno povolení jinému subjektu (společnosti AGH VLT a.s.) k umístění herny s názvem *Herna Singer Bar* na adrese *Husova 249, 549 31 Hronov*. Současně však ruší také rozhodnutí, kterým bylo povoleno umístění herny s názvem *Herna Singer bar* na adrese *Hostovského 281, 549 31 Hronov*. V rozhodnutí mělo dojít ke spojení dvou řízení vedených s odlišnými účastníky, které však spolu nijak právně nesouvisí. Jako příčinu této záměny či spojení nesouvisejících povolovacích řízení shledal skutečnost, že jsou v řízeních s rozdílnými účastníky používána stejná evidenční čísla rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nezákonné a protiústavní, neboť nebyly splněny zákonem a konstantní judikaturou stanovené podmínky pro prohlášení rozhodnutí za nicotné. Nadto žalovaný vydal napadené rozhodnutí v důsledku zjevného zneužití práva ze strany orgánů veřejné moci, zejména ze strany Ministerstva financí, a to k újmě žalobce a níže uvedené banky.
4. Dne 23. 3. 2018 podal k Městskému úřadu Hronov žádost o umístění herního prostoru dle § 97 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (č. j. MUHR/Fin/1712/2018; dále jen „**žádost o povolení**“). Městský úřad této žádosti vyhověl v plném rozsahu rozhodnutím ze dne 24. 4. 2018, č. j. MUHR/Fin/1712/2018, ev. č. 574082/2018/0002-1 (dále jen „**původní povolení**“).
5. Následně žalobce požádal dne 3. 5. 2018 o doplnění původního povolení o další hazardní hry. Žádost Městský úřad zaevidoval pod č. j. MUHR/Fin/2343/2018 (dále jen „**doplnění žádosti 1**“). Dne 18. 5. 2018 podal druhou žádost, kterou žádal o změnu provozní doby herny stanovené v původním povolení. Žádost Městský úřad zaevidoval pod č. j. MUHR/Fin/2528/2018 (dále jen „**doplnění žádosti 2**“).
6. V návaznosti na tyto žádosti vydal Městský úřad rozhodnutí ze dne 12. 6. 2018, č. j. MUHR/Fin/2884/2018, ev. č. 574082/2018/0001-2, kterým zrušil a nahradil rozhodnutí o původním povolení (dále jen „**rozhodnutí o povolení**“).
7. Dne 5. 3. 2020 podal žalobce žádost o zrušení rozhodnutí o povolení. Rozhodnutí o povolení přesně, jednoznačně, nezaměnitelně a správně označil dnem jeho vydání, tj. 12. 6. 2018, a identifikačními údaji, tedy č. j. MUHR/Fin/2884/2018 a ev. č. 574082/2018/0001-2. Tím přesně, jednoznačně, nezaměnitelně a správně vymezil předmět správního řízení o žádosti o zrušení ve smyslu § 44 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „**správní řád**“), kterým bez jakýchkoli rozumných pochybností bylo rozhodování Městského úřadu o zrušení rozhodnutí o povolení.
8. Městský úřad rozhodl o žádosti žalobce rozhodnutím ze dne 1. 4. 2020, č. j. MUHR/Fin/2884/2018, ev. č. 574082/2018/0001-4 (dále jen „**rozhodnutí Městského úřadu Hronov**“). Žádosti vyhověl v plném rozsahu a rozhodnutí o povolení zrušil. Žalobce uvedl, že toto rozhodnutí bylo nadáno presumpcí platnosti a správnosti správního rozhodnutí, po dobu 1,5 roku jej žádný orgán veřejné moci nerozporoval a

žalobce se jím řídil a respektoval jej, stejně jako všechny orgány veřejné moci, včetně Ministerstva financí.

II.A Podnět Ministerstva financí žalobce považuje za ryze účelový procesní úkon, kterým správní orgán zjevně zneužívá svá procesní práva k újmě žalobce a banky.

9. Žalobce byl povinen v souvislosti s žádostí o vydání povolení k umístění herního prostoru k provozování příslušných hazardních her poskytnout Ministerstvu financí, coby příslušnému správci daně ve smyslu § 10 daňového řádu ve spojení s § 114 písm. j) zákona o hazardních hrách, kauci na základě § 100 odst. 1 písm. b) a § 100 odst. 4 písm. a) téhož zákona. Kauce činila 50 000 000 Kč. Tuto povinnosti žalobce splnil ve formě bankovní záruky č. 1800783029 ze dne 2. 2. 2018 (dále jen „bankovní záruka“) vystavené společností Komerční banka, a.s. (dále jen „banka“).
10. Smysl a účel institutu kauce poskytnuté dle § 100 zákona o hazardních hrách tkví v tom, že příslušným správním orgánům, tj. celním úřadům, správci daně z hazardních her nebo Ministerstvu financí, umožňuje, aby v případě splnění zákonem přesně stanovených podmínek a v zákonem přesně stanovené lhůtě uspokojili z kauce jejich případné pohledávky vůči provozovateli hazardních her (včetně žalobce) odpovídající daňovým nedoplatkům.
11. Z ustanovení § 100a odst. 4 zákona o hazardních hrách vyplývá, že Ministerstvo financí musí vyzvat výstavce bankovní záruky k uhrazení případných nedoplatků provozovatele hazardních her nejdříve po 90 dnech, nejpozději však do 6 měsíců ode dne pravomocného zrušení nebo zániku povolení k umístění herního prostoru. Jestliže tak Ministerstvo financí ve výše uvedené zákonné lhůtě neučiní, právo prekluduje. Jinými slovy, v takovém případě bez dalšího zaniká právní titul práva na uhrazení nedoplatku příslušného provozovatele hazardních her.
12. Všechna rozhodnutí, jimiž došlo ke zrušení rozhodnutí o povolení k umístění herního prostoru původně udělených žalobci, nabyla právní moci nejpozději dne 1. 4. 2020. Pokud Ministerstvo financí zamýšlelo uspokojit z kauce jakékoli jím tvrzené nedoplatky žalobce, muselo nejpozději dne 1. 10. 2020 vyzvat banku k jejich úhradě prostřednictvím bankovní záruky. Ministerstvo tak neučinilo, a tudíž prekludovalo jeho právo na uspokojení jakýchkoli jím tvrzených nedoplatků žalobce prostřednictvím bankovní záruky ke dni 1. 10. 2020.
13. Výzvu ministerstvo učinilo až dne 30. 6. 2021, tj. více než rok po vydání rozhodnutí Městského úřadu Hronov, a 8 měsíců poté, co prekludovalo právo požadovat po bance, aby uhradila Ministerstvem financí tvrzené nedoplatky žalobce. Teprve v tento den totiž Ministerstvo doručilo bance své rozhodnutí ze dne 30. 6. 2021, č. j. MF-4687/2018/3403-96 (dále jen „**rozhodnutí Ministerstva financí**“), kterým vyzvalo k úhradě údajných nedoplatků žalobce v celkové výši 95 308 731 Kč.
14. Z rozhodnutí není zřejmé, z čeho Ministerstvo financí dovodilo (i) údajné nedoplatky a (ii) že k pravomocnému zrušení či zániku povolení k umístění herního prostoru, mělo údajně dojít devadesát dnů přede dnem 1. 5. 2021, tj. ke dni 30. 1. 2021. Žalobce proto podal u ministryně financí podnět k prohlášení nicotnosti rozhodnutí Ministerstva financí z důvodu neexistence právního podkladu pro učinění výzvy adresované bance. Ministryně financí podnět žalobce odložila rozhodnutím ze dne 27. 8. 2021, č. j. MF-4687/2018/3403-106 (dále jen „**rozhodnutí o odložení**“).

15. Žalobce uvedl, že Ministerstvo financí si zřejmě na základě jeho podnětu uvědomilo zjevnou opožděnost svého rozhodnutí. Účelově se proto uchýlilo k tvrzení, které je v rozporu se skutečným stavem věcí. Podle Ministerstva financí dvě z dotčených rozhodnutí byla zrušena až dne 31. 1. 2021, nikoliv ke dni 1. 4. 2020. Jedná se o rozhodnutí Městského úřadu Hronov a rozhodnutí Statutárního Města Plzeň ev. č. 546208/2018/0019-7 ze dne 30. 11. 2019, která údajně nebyla řádně vložena do systému SDSL (Státní dozor nad sázkami a loteriemi), a Ministerstvu financí tak v době vydání rozhodnutí nemohla být známa.
16. Tvrzení Ministerstva financí žalobce považuje za zjevně nesprávné a irelevantní z pohledu zákonné prekluzivní lhůty dle § 100 odst. 4 zákona o hazardních hrách. Žalobce nemá přístup do systému SDSL, a tudíž mu není známa skutečnost, zda a případně kdy v něm byla dotčená rozhodnutí vložena, resp. zda se tak stalo až po vydání rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 30. 6. 2021, jak je zřejmé z rozhodnutí o odložení. Namítl, že nespolehlivost a nepřesnost informačního systému SDSL nelze klást k jeho tíži, když za jeho provozování je odpovědné ministerstvo, nikoli žalobce.
17. Ministerstvo financí si muselo podle žalobce být vědomé toho, že uvedené tvrzení týkající se neexistence rozhodnutí v informačním systému SDSL je neudržitelné a zjevně nemůže obstát. Proto takřka 1,5 roku po vydání pravomocného rozhodnutí Městského úřadu Hronov podalo k žalovanému dne 12. 8. 2021 podnět k prohlášení nicotnosti rozhodnutí Městského úřadu Hronov dle § 105 daňového řádu (dále jen „**podnět Ministerstva financí**“). Z výše uvedeného přitom jednoznačně plyne, že Ministerstvo financí podalo podnět až poté, co se seznámilo s obsahem podnětu žalobce. Teprve v situaci, kdy muselo urychleně nalézt „důvody“, kterými by zamaskovalo na první pohled zjevnou skutečnost, že rozhodnutí Ministerstva financí bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené § 100a odst. 4 zákonem o hazardních hrách, přišlo s vyfabulovaným tvrzením, že rozhodnutí Městského úřadu Hronov má trpět vadou nicotnosti.
18. Skutečným a ryze účelovým důvodem podnětu Ministerstva financí je pokus o zneužití institutu prohlášení nicotnosti rozhodnutí Městského úřadu Hronov k újmě žalobce a banky, a to za účelem zamaskování jeho vlastního pochybení spočívajícího v pasivitě ve vztahu k údajným nedoplatkům a zmeškání zákonné prekluzivní lhůty k vydání rozhodnutí Ministerstva financí.

II.B Žalobce namítl, že dílčí vady, resp. chyby v psaní a nepřesnosti v rozhodnutí Městského úřadu Hronov nemohou způsobit jeho nicotnost

19. Rozhodnutí Městského úřadu Hronov bylo označeno správnými identifikačními údaji, tedy č. j. MUHR/Fin/2884/2018, ev. č. 574082/2018/0001-4. Z jeho záhlaví jednoznačně vyplývá, že se vztahuje k věci označené „č. j. MUHR/Fin/2884/2018“, tedy k věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí o povolení označené č. j. MUHR/Fin/2884/2018, ev. č. 574082/2018/0001-2. Dále jsou v záhlaví správně označeni účastníci správního řízení, tj. Městský úřad Hronov a žalobce, coby podatel žádosti o zrušení.
20. Pokud jde o výrok, Městský úřad Hronov se dopustil dílčí nepřesnosti týkající se rozhodnutí o povolení, když patrně administrativním nedopatřením uvedl nesprávnou poslední, tj. koncovou číslici evidenčního čísla, tj. „ev. č. 574082/2018/0001-3“ namísto správného údaje „ev. č. 574082/2018/0001-2“. V ostatních 14 číslicích označujících ev. č.

rozhodnutí o povolení je však rozhodnutí zcela správné a přesné. Jde tak zjevně o zřejmou nesprávnost, resp. chybu v psaní.

21. Druhá dílčí nepřesnost spočívá v označení data vydání rozhodnutí o povolení – ve výroku je uvedeno datum „25. 3. 2019“ namísto správného data „12. 6. 2018“. Poslední dílčí nepřesnosti se Městský úřad Hronov dopustil v označení názvu herny. V rozhodnutí o povolení je uveden pouze název „Herna“ a rozhodnutí, opět z důvodu zjevného administrativního pochybení, k názvu „Herna“ připojuje sousloví „Singer Bar“.
22. Adresa herního prostoru, v níž je herní prostor umístěn, je v rozhodnutí vymezena zcela přesně v souladu s rozhodnutím o povolení, tedy „1. nadzemní podlaží, tj. v přízemí v budově na adrese Hostovského 281, Hronov, PSČ 54931“. Rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že odůvodnění rozhodnutí zcela jednoznačně odkazuje na žádost o zrušení podanou žalobcem, kterou se žalobce domáhal zrušení právě a pouze rozhodnutí o povolení, neboť uvádí následující „Dne 05.03.2020 byla správním orgánem doručena žádost o zrušení povolení k umístění herního prostoru (dále jen „žádost“).“
23. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného v napadeném rozhodnutí, že rozhodnutím Městského úřadu Hronov by bylo zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Hronov ze dne 25. 3. 2019, č. j. MUHR/Fin/0385/2019, ev. č. 574082/2018/0002-3, které bylo vydáno ve prospěch společnosti AGH VLT, a.s. (dále jen „rozhodnutí AGH“). Rozhodnutí AGH nemohlo být předmětem řízení o žádosti o zrušení, kterou se žalobce, tedy subjekt zcela odlišný od společnosti AGH VLT, a.s., domáhal zrušení rozhodnutí o povolení. Dále ze záhlaví rozhodnutí Městského úřadu Hronov jednoznačně vyplývá, že řízení, v němž bylo vydáno, se týká věci evidované pod č. j. MUHR/Fin/2884/2018, v níž bylo vydáno rozhodnutí o povolení, nikoli č. j. MUHR/Fin/0385/2019, v níž bylo vydáno rozhodnutí AGH. Jediné údaje o číslu jednací, které rozhodnutí Městského úřadu Hronov obsahuje, je právě č. j. MUHR/Fin/2884/2018, které se týká rozhodnutí o povolení.

II.C Žalobce namítá, že rozhodnutí Městského úřadu Hronov nemůže být nicotné, nanejvýš může být nezákonné

24. Vady správních rozhodnutí spočívající ve vnitřní rozpornosti výroků zásadně vedou toliko k nezákonnosti rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nikoli k jejich nicotnosti. K tomuto závěru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2021, č. j. 8 Afs 114/2019 - 52, bod 34. Nejvyšší správní soud připouští, že ve zcela mimořádných případech může vnitřní rozpornost výroků správních rozhodnutí vést k nicotnosti dotčených správních rozhodnutí. Tato vnitřní rozpornost však musí nabýt kvalitativně zcela jiné intenzity, než je tomu v případě běžné vnitřní rozpornosti. Musí být navíc zřejmá v zásadě komukoli, tj. nikoli pouze jeho adresátovi či příslušnému orgánu veřejné moci.
25. Vnitřní rozpornost výroku rozhodnutí Městského úřadu Hronov nebyla zřejmá komukoli. O této skutečnosti svědčí již to, že žalobce ani správní orgány, včetně žalovaného a Ministerstva financí, žádným způsobem nezpochybňovaly správnost rozhodnutí po dobu více než jednoho roku od jeho vydání. Rozpornost výroku také zcela zjevně nedosahuje takové intenzity jako absolutní věcná nepříslušnost nebo vydání rozhodnutí vůči neexistující osobě. Ve výroku došlo pouze ke zjevné chybě v psaní. Tyto vady však dle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu nemohou vést k

závěru o nicotnosti správních rozhodnutí. Rozhodnutí Městského úřadu Hronov dále ve výroku zcela zjevně vyjadřuje vůli správního orgánu vyhovět žádosti o zrušení v plném rozsahu, jak plyne i z jeho odůvodnění. Nejedná se tedy o vadu absolutní nesrozumitelnosti rozhodnutí, tj. že by rozhodnutím bylo žádosti o zrušení vyhověno a zároveň by byla zamítnuta.

26. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2021, č. j. 8 As 154/2019 - 31, bod 10, ve kterém soud neshledal nicotnost správního rozhodnutí, přestože odvolací správní orgány nesprávně identifikovaly prvostupňové správní orgány jak ve výroku, tak v odůvodnění svých rozhodnutí, a to v řízení o přestupku, kde je třeba na správní rozhodnutí klást vyšší požadavky, než je tomu v běžném správním řízení. Tím spíše nelze nicotnost dovodit v případě rozhodnutí Městského úřadu Hronov. Vytýkané vady zatěžují nanejvýš jeho výrok, nikoli však odůvodnění. Nejedná se o vnitřní rozpornost, která by byla zřejmá na první pohled, jak stanoví judikatura Nejvyššího správního soudu pro učinění závěru o nicotnosti správního rozhodnutí. Tento závěr dle žalobce potvrzují také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, č. j. 1 As 38/2016 - 41, a ze dne 17. 7. 2013, č. j. 6 Ans 3/2013 - 31.
27. Z jiného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 3 As 24/2012 - 20, plyne, že „[v]ýznamnou charakteristiku [nicotného aktu – pozn. žalobce] představuje i to, že nicotný akt nelze změnit.“ Rozhodnutí Městského úřadu Hronov by bylo možné změnit. Paradoxně Ministerstvo financí i žalovaný konstatují, že proti rozhodnutí nebylo podáno odvolání, a nedošlo tudíž k nápravě. Pokud však bylo možné vady rozhodnutí napravit na základě odvolání pouhou opravou vadného výroku, nemůže platit teze o nicotnosti rozhodnutí.
28. Žalobce proto namítl, že nebyly splněny zákonem a judikaturou stanovené podmínky pro to, aby bylo rozhodnutí Městského úřadu Hronov prohlášeno za nicotné.

II.D Napadené rozhodnutí žalobce považuje za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů

29. V předchozí části žaloby žalobce vyličil řadu vnitřně rozporných tvrzení v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný také nepředložil žádné skutečnosti a argumenty, ze kterých by dovozoval, že vnitřní rozpornost rozhodnutí Městského úřadu Hronov by byla zřejmá na první pohled v podstatě komukoliv, a že by byla obdobně závažná jako například absolutní věcná nepřislusnost nebo vydání rozhodnutí vůči neexistující osobě. Rovněž neuvedl žádné skutečnosti či argumenty, jimiž by zdůvodnil svůj závěr, že by rozhodnutí Městského úřadu Hronov mělo být právně a fakticky neuskutečnitelným. Žalobce tedy namítl, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a rovněž pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

II.E Žalobce dále zastává názor, že žalovaný aplikoval nesprávný právní předpis

30. Žalovaný prohlásil nicotnost rozhodnutí Městského úřadu Hronov s odkazem na ustanovení § 105 daňového řádu, ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v režimu správního řádu. Veškeré případné vady je proto nutné posuzovat dle relevantních ustanovení správního řádu.

II.F Napadené rozhodnutí dle žalobce také porušuje zásadu demokratického (materiálního) právního státu, neboť je formalistické, nepřiměřené a v příkrém rozporu s judikaturou Ústavního soudu týkající se přepjatého formalismu v rozhodování orgánů veřejné moci

31. Ústavní soud ukládá orgánům veřejné moci a obecným soudům povinnost v kontextu zásady demokratického (materiálního) právního státu, aby se při posuzování vad rozhodnutí a procesních úkonů nedopouštěly nepřiměřeného a přepjatého formalismu. Žalobce odkázal na stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS-st. 16/02, nebo na usnesení ze dne 18. 2. 2003, sp. zn. II. ÚS 59/02. Uvedené závěry se dle žalobce analogicky prosadí i v případě nepřesností v označení rozhodnutí správních orgánů. Podle citované judikatury Ústavního soudu je totiž zjevně šetrnější a přiměřenější s ohledem na zásadu demokratického právního státu, a rovněž na zásadu ochrany dobré víry a nabytých práv osob, pokud správní orgány nebudou z důvodu nepřesností ve správních rozhodnutích automaticky přistupovat k nejpřísnější „sankci“ v podobě prohlášení nicotnosti správního rozhodnutí. Takové vady mohou způsobovat nanejvýš nezákonnost nebo mohou být opraveny postupem dle § 70 správního řádu.

II.G Namítl dále, že napadené rozhodnutí porušuje také zásadu ochrany dobré víry v akty veřejné moci

32. Při hodnocení vad správních aktů je třeba vždy posuzovat, zda nápravou rozhodnutí nemůže být zasaženo do práv osob nabytých v dobré víře, a to mj. v souvislosti s tím, zda „odklizení“ vad a náprava rozhodnutí má být provedena s účinky *ex nunc* (zrušení správního rozhodnutí), či s účinky *ex tunc* (nicotnost rozhodnutí). Ústavní soud ukládá správním orgánům a obecným soudům povinnost aplikovat právo tak, aby práva osob nabytá v dobré víře byla co nejméně dotčena (nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 150/01, nebo ze dne 29. 12. 2009, sp. zn. IV. ÚS 42/09). Žalobce také uvedl, že tyto závěry aplikuje ve své rozhodovací činnosti rovněž Nejvyšší správní soud, například při posuzování, zda je zahájení prezkumného řízení dle § 94 a násl. správního řádu přiměřené ve vztahu k zásadě ochrany dobré víry a práv nabytých účastníky

přezkoumávaného správního řízení (rozsudek ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 As 203/2015 - 141).

33. Žalobci i Městskému úřadu Hronov bylo po celou dobu řízení o žádosti o zrušení zcela jasné, že předmětem správního řízení je žádost žalobce o zrušení rozhodnutí o povolení. Žalobce nijak nezapříčinil dílčí nesprávnosti, kterých se dopustil správní orgán. Jakékoli vady rozhodnutí Městského úřadu Hronov tak nelze přičítat k tíži žalobce. Žalobce byl naopak již od okamžiku vydání rozhodnutí v dobré víře v jeho správnost, platnost a účinnost, coby aktu veřejné moci. Tato dobrá víra žalobce byla plynutím času neustále utvrzována, neboť po dobu takřka 1,5 roku ode dne vydání rozhodnutí Městského úřadu Hronov jeho existenci, platnost, účinnost a správnost nikdo nezpochyboval. Ke zpochybnění existence, platnosti a správnosti došlo až na základě ryze účelového podnětu, kterým Ministerstvo financí zjevně zneužilo svá práva k újmě žalobce a banky.

II.H Podle žalobce je napadené rozhodnutí důsledkem zjevného zneužití práv Ministerstvem financí na úkor žalobce a banky

34. Právní teorie považuje za zneužití práva chování zdánlivě dovolené, kterým má být ovšem dosaženo výsledku nedovoleného. Podle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 As 145/2021 - 41, nebo ze dne 14. 7. 2020, č. j. 10 As 139/2020 - 33, platí, že je-li procesní úkon uskutečněný účastníkem správního řízení zneužitím práva, pak tento procesní úkon „nepožívá právní ochrany a nevyvolá [...] žádné procesní důsledky“.
35. Žalobce podrobně rozvedl skutečnosti a argumenty, z nichž je zřejmé, že podnět Ministerstva financí je ryze účelovým procesním úkonem, kterým ministerstvo zjevně zneužívá svá procesní práva. Pokouší se jím zneužít institut prohlášení nicotnosti rozhodnutí k újmě žalobce a banky, aby tím zamaskovalo své vlastní pochybení spočívající v jeho pasivitě ve vztahu k údajným nedoplatkům a zmeškání zákonné prekluzivní lhůty k vydání rozhodnutí Ministerstva financí, a odvrátilo tím pro něj nepříznivé právní důsledky této pasivity.
36. Ačkoliv žalobce nemá vědomost o tom, zda žalovaný o skutečném úmyslu Ministerstva financí věděl či nikoli, je evidentní, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v přímém důsledku podaného podnětu, který představuje zneužití práva k újmě žalobce a banky, nevyvolává žádné procesní důsledky, a nelze mu přiznat žádnou právní ochranu. Tato skutečnost je dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nesprávnost, resp. nezákonnost a protiústavnost.
37. Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

38. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě označil žalobcova tvrzení za spekulativní a nepodložená odpovídajícím důkazním materiálem. Konstatoval také, že případné zjištěné nedoplatky žalobce a tvrzená prekluze lhůty pro vydání rozhodnutí Ministerstva financí postrádají vztah k vadnému rozhodnutí Městského úřadu Hronov a předmětu řízení.
39. Žalobce značně zjednodušujícím a ryze subjektivním způsobem třídí údaje uvedené v rozhodnutí Městského úřadu Hronov na „zcela správné a přesné“ a „dílčí nepřesnosti“. To ovšem odráží toliko postoj žalobce, nikoliv právní stav. Ze samotného rozhodnutí

nelze jednoznačně seznat, které údaje jsou správné a které chybou v psaní. S jistotou lze konstatovat pouze vnitřní rozpornost dokumentu, a to v takové míře, že nemohla být z pozice žalovaného akceptována.

40. Pokud by žalovaný přistoupil na argumentaci žalobce, mohl by též dojít k opačnému závěru, že adresa herního prostoru, respektive konkrétní budova, v níž je herní prostor umístěn, a dále odkaz v odůvodnění na *žádost o zrušení povolení k umístění herního prostoru* jsou v rozhodnutí jen dílčími nepřesnostmi, a jedná se tak o rozhodnutí ve věci jiného subjektu.
41. Žalovaný souhlasí s tím, že v projednávané věci došlo nešťastně ke sloučení dvou jinak nesouvisejících věcí. Není však úkolem žalovaného dovozovat se, co bylo záměrem prvoinstančního orgánu, a vykládat neurčité až zmatené rozhodnutí jednostranně v duchu možné varianty zamýšleného jednání, ať již ve prospěch či neprospěch žalobce. Naproti tomu zůstává elementárním požadavkem zákonodárce, aby obecně z jakéhokoli podání – tím spíše vlastního rozhodnutí – bylo *zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje* (určuje).
42. Vzhledem k povaze dotčeného rozhodnutí správního orgánu má žalovaný za to, že z obsahu správního aktu bez dalších pochybností nevyplývá, o čem je rozhodováno a koho se rozhodnutí týká – tedy esenciální složky rozhodnutí. Opětovně shledává v rozhodnutí závažný logický rozpor mezi jeho různými částmi. Intenzita zjištěných a vytknutých vad přesahuje formální nepřesnosti a vůle správního orgánu v této podobě bez dalšího nemůže zakládat právní následky.
43. Žalovaný nerozporuje judikaturní závěry citované žalobcem a rovněž je považuje pro danou věc za příléhavé. Nicméně se s žalobcem rozchází v otázce hodnocení závažnosti evidentních chyb, protože je považuje vzhledem k okolnostem za fatální, nezhojitelné pouhou opravou. V této souvislosti se žalovaný pozastavuje nad skutečností, že sám žalobce vnímá vadné rozhodnutí jako nezákonné, aniž by využil práva na odvolání. Za této situace žalobci nesvědčí dobrá víra ve správnost rozhodnutí, neustále utvrzovaná a posilovaná plynutím času. Doba, po kterou rozhodnutí nebylo zpochybněno, je v tomto případě irelevantní, neboť rozhodnutí pro zjevnou vnitřní rozpornost jako nicotné právně vůbec nevzniklo a neexistuje.
44. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že své závěry v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodnil a byly splněny zákonné podmínky pro přezkoumatelnost rozhodnutí. Nadále setrval na svém závěru, že v případě rozhodnutí Městského úřadu Hronov byly naplněny znaky nicotnosti, a to bez ohledu na aplikovaný právní předpis.
45. Navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Soudní jednání

46. Během jednání konaného dne 20. 7. 2022 zástupce žalobce zopakoval v žalobě uvedené důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a protiústavní. K vytýkaným vadám rozhodnutím Městského úřadu Hronov sdělil, že si je vědom toho, že rozhodnutí tyto vady obsahuje. Dané vady však ve světle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu nemohou obstát jako vady dosahující takové intenzity, že již způsobují nicotnost rozhodnutí. Rozhodnutí Městského úřadu Hronov obsahuje v záhlaví správné číslo jednací a správné evidenční číslo. Jedinou nesprávností je poslední číslice evidenčního čísla, kde by namísto číslice „4“ měla být uvedena číslice „2“. Dále se

v rozhodnutí nachází dílčí nepřesnosti, kterých se správní orgán dopustil. Je zde uvedeno nesprávné datum „29. 3. 2019“ a nesprávný název „Herna Singer bar“. Výroková část však pokračuje správně, neboť uvádí přesné umístění dotčené herny, tak jak je specifikované v rozhodnutí o povolení. Odůvodnění rozhodnutí také odkazuje přímo na žádost o zrušení povolení ze dne 5. 3. 2020. Žádnou jinou žádost žalobce tento den nedoručil. Je proto zřejmé, o čem Městský úřad rozhodoval. Zástupce žalobce také znovu upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2021, č. j. 8 Afs 114/2019 - 52.

47. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na vyjádření k žalobě a nad jeho rámec sdělil, že posilovaná dobrá víra žalobce v rozhodnutí Městského úřadu není relevantní, neboť rozhodnutí bylo nicotné od samého počátku bez ohledu na dobu, která od jeho vydání uplynula. Žalovaný na rozdíl od žalobce zastává názor, že vady dosáhly již takové intenzity, že způsobují nicotnost rozhodnutí Městského úřadu Hronov. Část rozhodnutí, kterou žalobce označuje za přesnou a správnou, může stejně tak být chybou, a to, co označuje za chybu, může být přesné a správné. Z toho tedy vyplývá jednoznačná vnitřní rozpornost a ani nezúčastněná třetí osoba by nebyla schopná určit, co mělo být předmětem rozhodnutí. Nejedná se pouze o chybu v psaní, ale o celou řadu na sebe navazujících chyb, která vzbuzují pochyby o předmětu řízení. Rozhodnutí Městského úřadu Hronov tak nemohlo zakládat žádná práva a povinnosti.

V. Posouzení věci krajským soudem

48. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Žalobu shledal důvodnou.
49. Předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci je napadené rozhodnutí, kterým žalovaný prohlásil nicotným rozhodnutí Městského úřadu Hronov. Žalovaný vyhodnotil, že vady, které rozhodnutí obsahovalo, jej činí zjevně vnitřně rozporným a právně a fakticky neuskutečnitelným. Mezi žalobcem a žalovaným tak vznikl spor ohledně právního posouzení vad rozhodnutí Městského úřadu Hronov. Úkolem krajského soudu proto bylo posoudit důvodnost závěru žalovaného o nicotnosti rozhodnutí, tedy zda rozhodnutí skutečně obsahuje tak závažné vady, že jejich intenzita již způsobuje jeho nicotnost.

V.A Žalovaný prohlásil nicotnost rozhodnutí Městského úřadu Hronov dle nesprávného právního předpisu

50. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou, že žalovaný prohlásil nicotnost dle nesprávného právního předpisu. Krajský soud přisvědčil uvedené námitce. Žalovaný prohlásil nicotnost na základě § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Měl však postupovat, jak správně namítl žalobce, podle příslušných ustanovení správního řádu, neboť ten se zásadně použije subsidiárně na řízení podle zákona o hazardních hrách. Žalovaný nejspíše vycházel z toho, že zákon o hazardních hrách v § 89 odst. 7, jenž upravuje institut kaucí, stanoví, že *pro správu placení kaucí se použijí přiměřeně ustanovení daňového řádu*. Toto ustanovení však na nyní posuzovanou věc nedopadá. Postup Ministerstva financí ohledně kaucí poskytnuté žalobcem na základě § 100 zákona o hazardních hrách sice vedl až k následnému prohlášení nicotnosti rozhodnutí Městského úřadu Hronov. Žádost o zrušení povolení k umístění herny a následné rozhodnutí o této žádosti však nespádají pod režim institutu kaucí. Pro postup žalovaného dle daňového řádu nebyl dán prostor.
51. Přestože žalovaný aplikoval nesprávný právní předpis, nejedná se o vadu, která by sama o sobě byla způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Úprava prohlášení nicotnosti z důvodu zjevné vnitřní rozpornosti podle § 77 správního řádu, resp. podle § 105 daňového řádu je totožná, a to i v procesních důsledcích, neboť při postupu dle obou právních předpisů nelze podat odvolání proti rozhodnutí, kterým se nicotnost prohlašuje (§ 77 odst. 5 správního řádu, resp. § 105 odst. 3 daňového řádu). Krajský soud shrnuje, že jakkoliv je žalovaný povinen vést řízení podle příslušných právních předpisů, žalobce nemohl být v posuzované věci nesprávnou aplikací daňového řádu skutečně zkrácen na svých právech.

V.B Zjevná vnitřní rozpornost jako vada způsobující nicotnost

52. Ačkoliv je nicotnost vymezena v § 77 správního řádu, její podrobnější definici je nezbytné hledat v judikatuře, která vymezovala vady způsobující nicotnost dříve, než byl institut nicotnosti legislativně upraven. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, je nicotný takový správní akt, který „trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost

rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí.“ Vady, které způsobují nicotnost, jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, vůbec nelze považovat za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu a není s to vyvolat veřejnoprávní účinky (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74).

53. Od vnitřní rozpornosti rozhodnutí je třeba nejprve odlišit zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí. Jedná se o vady s nejnižší intenzitou, které nezpůsobují nezákonnost, věcnou nesprávnost ani nicotnost rozhodnutí. Zřejmé chyby a nesprávnosti jsou napravitelné postupem dle § 70 správního řádu. V případě opravy výroku rozhodnutí správní orgán vydá opravné rozhodnutí, jinak vady napraví vydáním opravného usnesení. Institut opravy zřejmých nesprávností lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541). Tak například v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 Afs 148/2007 - 53, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pochybení v nesprávném uvedení části čísla jednacího sice představuje vadu, avšak „[...] zjevně nikoli natolik intenzivní, že by po účastnících nebylo možno spravedlivě žádat, aby rozhodnutí respektovali.“ Tato vada představovala pouze zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí, která sama o sobě nemohla způsobit nicotnost.
54. Samotnou vnitřní rozpornost rozhodnutí Nejvyšší správní soud považuje za vadu nepřezkoumatelnosti dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud by např. jednotlivé dílčí podčásti výrokové části rozhodnutí byly ve vzájemném nesouladu, případně by byly příliš obecné až bezobsažné, vedlo by to dle Nejvyššího správního soudu k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 - 57). To nicméně znamená, že vada vnitřní rozpornosti stále nedosahuje takové intenzity, aby byla způsobilá přivodit nicotnost rozhodnutí. Jedná se o vadu, která vede ke zrušení rozhodnutí, o jehož existenci přesto není pochyb, a kterému svědčí presumpce správnosti správního aktu. Prostředkem nápravy (ze strany správního orgánu) je v takovém případě přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu. Pokud tedy správním orgánem usoudí, že je nezbytné vnitřní rozpornost odstranit, může tímto postupem zahájit z moci úřední přezkumné řízení. Učinit tak může ve lhůtě do 1 roku od právní moci rozhodnutí.
55. Neurčitost či nesmyslnost projevu vůle, resp. vnitřní rozpornost obsahu správního aktu, mohou způsobit nicotnost pouze v případě, že z aktu neplyne, jaký je jeho obsah, k čemu vlastně opravňuje, jakou povinnost ukládá, pokud existuje závažný logický rozpor mezi jeho různými částmi (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, č. j. 1 As 38/2016 - 45). Jak stanoví správní řád v § 77 odst. 1 [případně i daňový řád v § 105 odst. 2 písm. b)], aby rozhodnutí bylo nicotné, musí trpět vadami, které jej činí *zjevně* vnitřně rozporným. Pokud má být tedy důvodem nicotnosti vnitřní rozpornost, mělo by se jednat o vnitřní rozpornost takové intenzity, pro kterou nelze rozumně vůbec seznat, jakým způsobem chtěl správní orgán rozhodnout, neboť jeho závěry budou ve zjevném protikladu. Úroveň vnitřní rozpornosti musí být obdobně závažná jako v případě

absolutní věcné nepřislusnosti nebo vydání rozhodnutí vůči neexistující osobě. Nicotnost současně nezpůsobí pouhá formulační nepřesnost či neobratnost správního orgánu. Bude se jednat o dva odůvodněné závěry, které budou navzájem zcela neslučitelné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2021, č. j. 8 Afs 114/2019 - 52).

V.C Rozhodnutí Městského úřadu Hronov netrpí vadami, které by jej činily nicotným

56. Z vymezení zjevné vnitřní rozpornosti v předchozích odstavcích vycházel i krajský soud při posuzování vad rozhodnutí Městského úřadu Hronov. Dospěl přitom k závěru, že vady, jimiž rozhodnutí trpí, nedosahují takové intenzity, aby jej činily zjevně vnitřně rozporným.
57. Rozhodnutí Městského úřadu Hronov je rozhodnutí vydané na žádost žalobce ze dne 5. 3. 2020. Žalobce v této žádosti požádal o zrušení povolení k umístění herny s názvem **Herna** na adrese Hostovského 281, 549 31 Hronov. Povolení bylo žalobci uděleno rozhodnutím ze dne 12. 6. 2018, č. j. MUHR/Fin/2884/2018, ev. č. 574082/2018/0001-2.
58. Městský úřad Hronov žádosti žalobce vyhověl. V rozhodnutí však nesprávně uvedl některé údaje. Namísto evidenčního čísla v podobě uvedené v předchozím odstavci (574082/2018/0001-2) uvedl evidenční číslo v podobě 574082/2018/0001-3. První vada tedy spočívá v nesprávném uvedení poslední číslice evidenčního čísla. Druhá vada spočívá v tom, že Městský úřad Hronov nesprávně uvedl datum, kdy bylo vydáno rozhodnutí o povolení. Namísto správného data **12. 6. 2018** uvedl datum **29. 3. 2016**. Třetí vadou je poté nesprávný název herny, jejíž umístění bylo povoleno. Žalobcův prostor nesl název toliko **Herna**, kdežto Městský úřad Hronov v rozhodnutí nesprávně uvedl název **Herna Singer Bar**.
59. Nicotnost žalovaný prohlásil na základě následujících důvodů. Rozhodnutí považoval za zmatečné, neboť jím bylo zrušeno rozhodnutí ev. č. 574082/2018/0001 - 3. Tímto rozhodnutím však bylo uděleno povolení jinému subjektu než žalobci - společnosti *AGH VLT a.s.*, a to k umístění herny s názvem *Herna Singer Bar* na adrese *Husova 249, 549 31 Hronov*. Rozhodnutím však dle žalovaného bylo současně zrušeno také rozhodnutí, kterým bylo povoleno umístění herny s názvem *Herna Singer Bar* na adrese *Hostovského 281, 549 31 Hronov* (vydané ve prospěch žalobce). Mělo tak dojít ke spojení dvou řízení vedených se subjekty, které spolu nijak právně nesouvisí. Rozhodnutí proto podle žalovaného trpí vadami, které jej činí zjevně vnitřně rozporným a právně a fakticky neuskutečnitelným.
60. Krajský soud se plně ztotožňuje s námitkou žalobce, že žalovaný zaujmul k hodnocení nastíněných vad rozhodnutí přehnaně formalistický přístup. Prohlášení nicotnosti správního aktu je krajním prostředkem, který je vyhrazen pro nejzávažnější a nezhojitelné vady. S vědomím tohoto vymezení je správní orgán povinen přistupovat k hodnocení nicotnosti správních aktů. Je třeba klást důraz na pečlivé hodnocení různých podob nedostatků rozhodnutí, neboť intenzita vad způsobuje značně odlišné právní následky. Před prohlášením nicotnosti je vždy nezbytné vážit (není-li povaha a závažnost vad rozhodnutí přímo zřejmá), zda se nejedná o vady méně intenzivní, odstranitelné zákonnými prostředky, a to s ohledem na ochranu již nabytých práv účastníků řízení. Správné posouzení vad je zásadní také s ohledem na rozdílné prostředky nápravy, které právní předpisy za tímto účelem upravují.

61. V případě rozhodnutí Městského úřadu Hronov bylo možné (i přes jeho vady) bez důvodných pochybností určit, komu je adresováno, o čem je rozhodováno či jak správní orgán rozhodl. Rozhodnutí obsahuje řadu dalších náležitostí, které nevytváří prostor k jakýmkoli pochybnostem o tom, co bylo předmětem rozhodnutí.
62. Především je v záhlaví rozhodnutí přesnými údaji identifikován žalobce jako žadatel o zrušení rozhodnutí o povolení. Rozhodnutí tak nemohlo být vydáno vůči nesprávné, natož vůči neexistující osobě. V záhlaví je také uvedeno číslo jednací MUHR/Fin/2884/2018, tedy totožné číslo jednací, které je uvedeno také v rušeném rozhodnutí o povolení. Podle Nejvyššího správního soudu není pochyb o tom, k jaké žádosti se vztahuje předmětné rozhodnutí, pakliže jsou rozhodnutí opatřena totožným číslem jednacím, které bylo užíváno po celou dobu správního řízení (rozsudek ze dne 8. 6. 2016, č. j. 1 As 38/2016 - 41, bod 44). Odůvodnění rozhodnutí také výslovně odkazuje na žádost podanou dne 5. 3. 2020, neboť konstatuje, že „[d]ne 05.03.2020 byla správnímu orgánu doručena žádost o zrušení povolení k umístění herního prostoru.“ Jedná se o přímý odkaz na žádost žalobce, v níž se specifikuje mimo jiné i konkrétní rozhodnutí o povolení (identifikované číslem jednacím a evidenčním číslem), jehož zrušení žalobce požadoval. Rozhodnutí není ani rozporné v tom smyslu, že by jedním výrokem bylo o žádosti žalobce rozhodnuto kladně (zrušení rozhodnutí o povolení) a současně by jiným výrokem žádosti žalobce nebylo vyhověno. Tato situace v posuzované věci nenastala. Rozhodnutí vyjadřuje jednoznačnou vůli vyhovět žádosti a rozhodnutí o povolení zrušit.
63. Závěru žalovaného, že není zřejmé, jaké rozhodnutí o povolení se ruší, soud nemohl přisvědčit. Vada v nesprávném uvedení poslední číslice evidenčního čísla je pouze zřejmou nesprávností, kterou bylo možné odstranit postupem podle § 70 správního řádu (k obdobnému závěru srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 Afs 148/2007 - 53). To platí rovněž pro nesprávně uvedené datum rozhodnutí o povolení, u kterého je současně třeba podotknout, že se nevztahuje k rozhodnutí jiné obchodní společnosti, jak uvádí žalovaný, neboť to bylo vydáno dne 25. 3. 2019 (rozhodnutí ve sprospěch společnosti AGH VLT a.s.). Nesprávně uvedené datum 29. 3. 2019 představuje také pouze zřejmou nesprávnost bez souvislosti s jakýmkoliv rozhodnutím. V případě nesprávného označení herny (Herna Singer Bar namísto správného názvu Herna) měl žalovaný přihlídnout k bezprostředně navazující části rozhodnutí, která uvádí adresu, na které je herna umístěna - „1. nadzemní podlaží, tj. v přízemí v budově na adrese Hostovského 281, Hronov, PSČ 54931“. Je patrné, že vady obsažené v rozhodnutí Městského úřadu Hronov jsou vadami zhojitelnými. V případě předmětných vad je na místě uvažovat o tom, zda se jedná toliko o formální vady v podobě zřejmých nesprávností, nebo zda již tyto vady ve vzájemném působení způsobují vnitřní rozpornost, resp. nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Bez ohledu na to je však v obou případech možné (za předpokladu dodržení zákonných lhůt) zvolit adekvátní zákonný postup pro odstranění těchto nedostatků. Nebylo tak na místě, aby žalovaný vůbec přistoupil k úvaze o nicotnosti rozhodnutí.
64. Žalovaný se dopustil nepřipadně formalistického hodnocení zejména v tom, že z těchto vad izolovaně usoudil na spojení s jiným rozhodnutím týkajícím se jiné obchodní společnosti (AGH VLT a.s.). Opomenul však posoudit vady v kontextu dalších částí rozhodnutí a v nich obsažených identifikačních údajů. Je přitom třeba odlišit situaci, kdy lze mít skutečné pochyby o tom, jaké rozhodnutí bylo předmětem řízení, od situace, kdy je předmět řízení zřejmý z ostatních identifikačních údajů a kontextu rozhodnutí, a to i

přes jiné chyby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2021, č. j. 8 As 154/2019 - 31). Pokud by žalovaný přihlédl ke skutečnostem, které vymezil soud v předchozích odstavcích (zejm. v bodě 62), mohl bez důvodných pochybností učinit jednoznačný závěr o tom, jaká žádost a jaké rozhodnutí o povolení bylo předmětem rozhodnutí Městského úřadu Hronov. Krajský soud shrnuje, že žalovaný vady neposoudil správně a že rozhodnutí Městského úřadu Hronov není nicotné.

V.D K ostatním žalobním námitkám

65. Protože krajský soud vyhověl žalobní námitkám týkajícím se závěru žalovaného o nicotnosti rozhodnutí Městského úřadu Hronov, nezabýval se již podrobněji dalšími žalobními námitkami, neboť takový postup neshledává účelným. Z jejich obsahu je zřejmé, že všechny přímo souvisí s jádrem sporu, jímž bylo posouzení závěru žalovaného o povaze předmětných vad a toho, zda dosahují intenzity způsobující nicotnost rozhodnutí. K tomu se soud vyjádřil v předchozí části odůvodnění.

VI. Závěr a náklady řízení

66. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
67. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Žalobce má právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč. Žalobce byl zastoupen advokátem, náleží mu proto také náhrada nákladů právní služby poskytnuté jeho zástupcem za tři úkony po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání), včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] – celkem 10 200 Kč s DPH. Soud žalobci dále přiznal náhradu cestovních výdajů ve výši 1 806,24 Kč a náhradu za zameškaný čas ve výši 1 800 Kč. Protože je zástupce žalobce plátcem DPH, je třeba započítat rovněž částku, kterou je zástupce povinen odvést na DPH, v daném případě 2 142 Kč. Žalovaný je tedy povinen nahradit žalobci náklady řízení v celkové výši 18 949 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškaní lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. srpna 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu